

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Sakuntala

Citation: Drachmann, Holger: "Sakuntala", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 9. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid53732/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Sakuntala.

Jeg kunde for Længsel ej sove,	O Fige, Du sænker dit Øje
En Blomstervind	Saa fugtig blødt
Sleg mig imod,	Ind i mit Blik,
Strømmet herind ad mit Vindu	Som var det i denne Time,
Som en vellugtaandende Flod;	Den bindende Ring Du fik!
Jeg hørte de høje Palmer	Ak, ikke en enkelt Time,
Suse svagt	Enkelt Dag,
Med sød Musik;	Nej tusinde Aar
Det hvisked ihvor jeg stod og gik;	Skillende mellem os begge staar:
Sakuntala, Sakuntala.	Sakuntala, Sakuntala!

Du evige Himalaya	Du tabte ej Ringen i Floden.
Med Issen højt	Dushjantas selv
Mod Himlens Tag,	Har slængt den hen,
Hvi sender Du dine Kilder	Og stemmed han end den stride
At møde min Fod i Dag?	Strøm,
Hvi risler de duftende Vover	Han bringer ej Ringen igen.
Mindetungt	Dushjantas i Palmelunden
Forbi mig hen?	Jage vil
Hvi møder mit bævende Blik igen:	Langs Flodens Bred;
Sakuntala, Sakuntala.	Han skyder en Antilopæ ned:
	Sakuntala, Sakuntala.

Farlige Drømme.

Der blev stille i Stuen,	O kunde Du komme
Da Festen var endt;	Tilbage igen:
Hvor hun havde sunget,	Jeg stillede Vinen
Stod et tavst Instrument.	Paa Bordene hen;
Der gemte sig slumrende	Jeg lyste med Fakier
Toner deri;	Vor natlige Fest,
Hun kunde dem vække.	Jeg satte Dig højbords,
Nu var det forbi.	Mig selv som din Gæst.

I Stagen stod Lysene	Saa sang Du til Tonernes
Næsten brændt ned,	Bølgende Slag.
Et vaklende Skær over	Jeg sad for din Fod, til det
Glassene gled.	Gryed ad Dag.
Her suged din Læbe	Saa bar mine favnende
Den livfukke Glød;	Arme Dig hjem, —
Jeg føler kun Glassets	Hvis ikke Du døde
Forstenede Død.	Forinden i dem.